NĂZUINȚE DEVENITE FAPTE în anii puterii populare

PENTRU PATRIA MEA DRAGĂ

Este pentru prima oară cînd aștern pe hîrtie cîteva rînduri cu intenția de a împărtăși tineretului sportiv din patria noastră bucuria pe care am trăit-o în clipele cînd, în îndepărtata Australie, am auzit acordurile imnului drag al țării mele și am văzut cum pe cel mai înalt catarg din fața mea își unduia faldurile tricolorul cu stema Republicii Populare Romîne. In clipele acelea de profundă emoție și bucurie mi-am îndreptat gîndul spre cei cărora, de fapt, le datorez succesul meu; m-am gîndit și mă gîndesc la regimul nostru democrat-popular care a creat sportului cele mai bune condiții de dezvoltare.

Sînt unul dintre milioanele de tineri cărora li s-au deschis larg căile spre înfăptuirea celor mai îndrăznețe visuri. Simplu instalator sanitar, în pragul vîrstei de 19 ani am făcut primii pași în viața sportivă, devenind membru al cercului „Tînărul dinamovist". La început am practicat sportul luptelor, dar după o scurtă perioadă m-am simțit atras spre canotaj; îmi plăcea mai mult. Cu bunăvoință de frate mai mare, iscusitul canoist Simion Ismailciuc mi-a împărtășit din cunoștințele sale tehnice, dîndu-mi prețioase îndrumări în domeniul canotajului. In continuarea activității mele sportive sfaturile antrenorului Radu Huțan mi-au devenit un adevărat program pe care l-am respectat cu convingerea că numai astfel îmi voi putea îndeplini dorința de a fi un bun canotor.

Primele concursuri la care am luat parte mi-au întărit încrederea în forțele proprii și mi-au dat imbold în activitatea mea sportivă. De aceea am perseverat în antrenamente fără a-mi precupeți eforturile; uneori vîsleam cîte 100—120 km. pe săptămînă. Spre marea mea satisfacție, eforturile acestea nu au fost zadarnice. Ele mi-au dat posibilitatea să-mi asigur o pregătire corespunzătoare unor concursuri din ce în ce mai pretențioase.

Din momentul selecționării mele în lotul olimpic al R.P.R. am simțit că această cinste și încrederea acordată îmi impun o înaltă îndatorire: să lupt cu toate forțele, să dobîndesc rezultate cît mai bune. Acum, nu mă mai stăpînește emoția acelui important și greu concurs, ci sentimentul mulțumirii că mi-am îndeplinit o firească îndatorire față de patria mea, semn al dragostei și recunoștinței față de regimul nostru în anii căruia mișcarea sportivă pășește spre culmi tot mai înalte.

LEON ROTMAN
maestru emerit al sportului
campion olimpic

Condiții superioare de pregătire — performanțe de valoare

Mă mîndresc astăzi cu două titluri spre care năzuiam de mult: recordman al țării la pistol viteză și campion olimpic la aceeași probă. Primul rezultat l-am realizat într-un concurs organizat în acest an în cinstea zilei de 23 August, iar cu a doua performanță obținută la Melbourne întîmpin cea de a IX-a aniversare a Republicii Populare Romîne.

Am devenit laureat olimpic și recordman R.P.R. numai după cinci ani de activitate în tir.

Se spune, obișnuit, că performanța la tir este direct condiționată de vechimea pe standul de tragere. Desigur, există un oarecare adevăr într-o asemenea afirmație, dar nu în sensul că numărul „ghioceilor din păr" condiționează realizarea performanțelor. In schimb, am simțit din plin caracterul determinant al condițiilor de pregătire. Generația din care fac parte este tînără dar este generația fericită care a beneficiat de condiții excepționale pentru pregătirea sa, condiții asigurate în anii democrației populare. Astfel se explică faptul că noi am atins înalta măiestrie sportivă într-un timp care altă dată părea, dacă nu imposibil, cel puțin un adevărat record.

Am ajuns să cunosc și să îndrăgesc tirul — mai întîi cel cu arma și apoi cel cu pistolul — într-una din obișnuitele competiții de masă deschise tineretului. Mai tîrziu, încurajat și recomandat de unele rezultate — încă depărtate de actuala performanță — am beneficiat de sprijinul nelimitat al colectivului și asociației sportive, primind arme și cartușe de cea mai bună calitate. Fără acestea, străduința mea s-ar fi risipit zadarnic, rămînînd ca alții — în trecut — un pasionat al tirului, talentat, dar fără posibilitate de progres. Dar în lupta pentru măiestrie, șlefuirea calităților naturale și a celor dobîndite prin muncă se realizează în concursuri numeroase și cît mai valoroase. Ele nu ne-au lipsit în anii de democrație populară. Competiții interne, concursuri internaționale organizate în țară sau desfășurate peste graniță, campionate europene, toate ne-au fost accesibile și au contribuit la perfecționarea noastră. In pregătirea pentru J. O. drumul nostru a trecut prin „europenele" de la București (prima competiție de prestigiu organizată în țara noastră), prin concursurile din China Populară și prin „internaționalele" din acest an de la Tunari. Și, pentru că a venit vorba despre renumitul nostru poligon din pădurea Băneasa, vreau să subliniez că el însuși, prin construcție, amplasament și instalații, este o dovadă grăitoare a excepționalelor condiții asigurate sportivilor de patria lor iubită.

SE DEZVOLTA NECONTENIT ACTIVITATEA SPORTIVA DE MASE

An de an tineretul patriei noastre întîmpină cu bucurie competițiile sportive de mase. Se poate spune pe drept cuvînt că în relativ scurta istorie a culturii fizice și sportului în regimul democrat popular, fiecare an a adus forme noi în desfășurarea acestor competiții.

In urmă cu zece ani au apărut primele forme de organizare a competițiilor de mase „Cupa U.T.M.-ului", crosul „Să întîmpinăm 1 Mai". Considerat pe vremea aceea un mare succes, crosul „Să întîmpinăm 1 Mai" a strîns la start 80.000 participanți și numărul acestora a continuat să crească an de an. Cu cîtă duioșie își aduc și azi aminte mulți dintre sportivii noștri fruntași care și-au început „cariera" sportivă odată cu participarea la C.U.T. sau C.T.M. Parcă-l văd și acum pe Merică cîștigînd proba de săritură în înălțime (1,55 m.) la faza de zonă a C.T.M. fiind nevoit să sară în picioarele goale, jenat de neobișnuința pantofilor cu cuie. Dar aceasta nu era decît începutul activității sportive de mase.

La 14 mai 1950, din inițiativa U.T.M.-ului s-a introdus în țara noastră complexul sportiv G.M.A. La mai puțin de șapte ani de la introducerea acestuia, peste 1.000.000 de sportivi poartă cu mîndrie micuța insignă, simbol al pregătirii fizice multilaterale. Incepînd din anul 1955 competițiile de mase au îmbrăcat o formă nouă, unind eforturile tuturor organizațiilor sportive în marea competiție pe țară Spartachiada de iarnă și vară a tineretului. Masiva participare a tineretului sătesc la concursurile Spartachiadei exprimă clar popularitatea acestei competiții în masele largi. Dacă în timpul regimului burghez de tristă amintire excepție făceau unele comune în care se practica sportul, astăzi excepții sînt comunele în care nu se face sport.

Odată cu puternica dezvoltare a activității sportive de mase a crescut și baza materială pentru practicarea sportului. Statul nostru democrat popular prevede prin lege ca în fiecare comună să se pună la dispoziția sportivilor locuri pentru amenajarea bazelor sportive. In întreaga țară, prin fondurile asigurate de guvern și organele locale ale puterii de stat, prin munca plină de abnegație a sportivilor au fost amenajate mii de baze sportive simple și complexe. O nouă formă de desfășurare a competițiilor de mase, campionatele colectivelor sportive, a fost generalizată în cursul anului 1956. Larga popularitate de care se bucură această formă de desfășurare a activității sportive de mase, instituirea în anul 1957 a insignei de campion al colectivului sportiv deschide calea unei noi forme de atragere a maselor spre activitatea sportivă. De asemenea, marea majoritate a calendarului competițional este orientată spre activitatea sportivă de mase. Campionatele raionale de fotbal, atletism, volei, etc. „Cupa R.P.R." la fotbal la care au participat — în cursul anului 1956 — 2.300 echipe au un puternic caracter de masă.

Acum în prag de an nou, organizațiile sportive vor trebui să analizeze în mod temeinic succesele și lipsurile din anul 1956 și să pornească cu hotărîre la înfăptuirea importantelor sarcini care le stau în față pe linia dezvoltării necontenite a activității sportive de mase.

ALȘO BALAȘ
director în C.C.F.S.

Cîteva cuvinte despre o profesiune pasionantă

Aș vrea să spun aci cîteva cuvinte despre profesiunea de antrenor, despre munca aceasta pasionantă, de o neasemuită frumusețe. De curînd, pe ringul din Melbourne, cei patru boxeri pe care i-am antrenat zi de zi timp de un an, mi-au adus cea mai frumoasă răsplată pe care o puteam visa: patru medalii olimpice! Satisfacția antrenorului în clipa cînd elevul său, pe care l-a sfătuit, l-a îndrumat cu grijă de părinte sau, dacă vreți, de frate mai mare, primește laurii victoriei este atît de mare, încît nu poate fi lesne împărtășită. Am încercat această emoție covîrșitoare și pot să vă mărturisesc că abia atunci mi-am dat seama cu adevărat de rostul nostru, al antrenorilor, în pregătirea tinerilor sportivi, în îndrumarea lor pe un drum sănătos. Și vă asigur că nu numai cu mine s-a întîmplat acest lucru. Mi s-a povestit la întoarcerea noastră din Australia că în zilele cînd „băieții" lor aveau de susținut meciuri, la mii de kilometri depărtare de ei, Constantin Nour, Marcu Spakov și D. Călinescu, antrenorii secțiilor de box din care fac parte Linca, Negrea, Dobrescu și Dumitrescu, nu-și mai găseau astîmpăr.

Profesiunea de antrenor este cu adevărat pasionantă. Băieți tineri, aflați la vîrsta tuturor năzuințelor, ne încredințează nouă speranțele lor. Și noi avem datoria, înalta

obligație morală, de a-i modela, de a scoate din ei oameni adevărați, sportivi de calitate, dublați de cetățeni conștienți.

Firește, profesiunea de antrenor implică o muncă migăloasă, uneori de ani și ani, pentru obținerea unui rezultat. Dar cum să nu o faci cu plăcere, din toată inima, cînd ți sau creat condițiile necesare și cînd se iau mereu măsuri pentru îmbunătățirea lor? Mă gîndesc ce însemna în trecut profesiunea de antrenor! De cîte ori Toma Panaitescu, fostul meu antrenor, n-a trebuit să-și rupă, cum se spune, „de la gură" pentru ca să-mi pot eu cumpăra o pereche de ghete de box sau un rînd de echipament! Mai sînt desigur și acum unele greutăți, dar principalul — din acest punct de vedere — este că în sportul nostru de azi există o cu totul altă concepție în ce privește rostul antrenorului. Iar aceasta ne dă puteri nebănuite!

ION POPA
antrenor de box

PRIN GRIJA NEMĂRGINITĂ A PARTIDULUI

Activitatea de cultură fizică și sport în mediul sătesc a început să se desfășoare în mod organizat conform sarcinilor trasate prin Hotărîrea Biroului Politic al C.C. al P.M.R. din 26 iunie 1949. De la această dată și pînă în anul 1953, de activitatea de cultură fizică și sport la sate răspundeau comitetele raionale și regionale C.F.S. sprijinite de organele U.T.M., cele ale ministerelor Invățămîntului, Culturii, Agriculturii și Silviculturii, ca și ale Centrocoopului, iar de sectorul socialist de stat mișcarea sindicală prin comitetul central al Sindicatului muncitorilor agricoli.

Dezvoltarea activității sportive la sate a impus însă înființarea unei asociații sportive care să aibă menirea de a îndruma și coordona dezvoltarea necontenită a activității sportive sătești. Așa a luat ființă, la 6 mai 1953, asociația Recolta.

Pentru a i se asigura baza materială, asociației i s-a acordat inițial, printr-o Hotărîre a Consiliului de Miniștri, o subvenție de aproape 1 milion și jumătate lei. N-a fost numai atît; prin grija nemărginită a Partidului Muncitoresc Romîn, comitetele regionale și raionale de partid au avut ca sarcină să sprijine această acțiune de înființare a colectivelor sportive în mediul sătesc. In același timp, prin interesul real depus de activiștii de partid, s-a reușit să se facă o bună selecționare a acelor elemente care urmau să-și desfășoare munca pe lîngă colective; altfel spus, am avut de la început garanția că putem conta pe oameni care dovedesc interes pentru popularizarea sportului la sate și care în același timp manifestă pricepere și seriozitate.

Avînd, în general, condiții bune de dezvoltare, asociația Recolta a ajuns ca la sfîrșitul anului 1955 să cuprindă întreaga activitate sportivă de la sate, iar în acest an, prin comasarea cu fosta asociație Avîntul, înglobează și colectivele sportive cu specific forestier. In momentul de față asociația Recolta numără aproape 5000 de colective sportive cu peste 16.000 secții pe ramură de sport în care activează aproape 400.000 membri.

Aproape o treime dintre ei sînt purtători ai insignei G.M.A., iar circa 24.000 au clasificare sportivă.

Un deosebit aport l-a adus asociația în competițiile sportive de masă și în special la Spartachiada de vară a tineretului din acest an, cînd a mobilizat un număr cu mult peste un milion de participanți.

Recunoscători partidului și guvernului pentru tot sprijinul dat, activiștii și sportivii asociației Recolta se vor strădui ca și pe viitor să obțină succese importante în dezvoltarea activității sportive la sate.

VASILE GRIGORE
președintele asociației Recolta